

[Poul Dam.]

„Om der så er holdninger, der kan godkendes, det bestemmer vi.“

Hr. Erhard Jakobsen nikker. Det var altså korrekt citeret, det var dejligt. „Holdninger, der kan godkendes“: her er vi jo altså ovre i det, som virkelig er problemet. Er det vor opgave i radiatorådet — idet jeg formoder, at „vi“ er radiatorådet, og „vi“ ikke er hr. Erhard Jakobsens anvendelse af pluralis majestatis — at godkende den ene eller den anden holdning, at fastslå, at der er visse holdninger, der ikke kan godkendes, og som sådanne ikke må komme til orde i Danmarks radio? Hvis dette er opfattelsen, kan jeg gerne fastslå, at så bliver vi aldrig enige i radiatorådet. Jeg håber, at der heller aldrig kommer noget flertal for det synspunkt, som hr. Erhard Jakobsen her repræsenterer. Radiorådet skal ikke beskæftige sig med at godkende holdninger, vi skal ikke beskæftige os med at finde ud af, om medarbejderne har den ene eller den anden anskuelse og giver udtryk for den ene eller den anden holdning. Vi skal beskæftige os med at skabe en samlet radio med en frihed og en alsidighed, som går langt videre.

Efter disse kontradiktoriske bemærkninger kan jeg måske gå over til at beskæftige mig med noget mere principielt end hr. Erhard Jakobsen.

Vi har nok ikke i tilstrækkelig grad i den kulturelle debat forstået, hvad det er, der er sket, ved at vi har fået massemediernes radio og fjernsyn. Vi har haft massemedier længe, lige siden bogtrykkerkunstens opfindelse, og vi har haft indflydelse på offentligheden igennem det. Men nu har vi altså fået nogle massemedier, som når ud til den største del af befolkningen, som altså er med til at skabe meget store befolkningsgrupper hverdag. Vi har ikke i tilstrækkelig grad beskæftiget os med, hvad det kommer til at betyde, hvad det er for en kulturel udfordring, vi her lever med. Det er en uhyre omfattende strøm af viden og oplevelse, som herigennem går ud til størstedelen af befolkningen.

Dette massemedium har vi altså besluttet os til her i folketinget at køre, ikke som en egentlig statsinstitution, men som en institution oprettet af staten og med en finansiering, som jo i øjeblikket er baseret på en li-

cens, der igennem finansudvalget godkendes af de politiske myndigheder.

Den form må det nu engang have. Vi kan ikke køre et massemedium af denne art på anden måde end igennem en sådan central institution, og vor store og vanskelige opgave er altså at få ledet dette på en sådan måde, at vi virkelig kan lære at leve med friheden, at leve med en aktivt udnyttet frihed, der så at sige ingen grænser kender. Dette er politikernes ansvar: at værne den absolutte frihed og at værne alsidigheden. Og jeg er i og for sig enig med dem, der har sagt tidligere i denne debat, at politikere bør være særligt egnede til netop at værne denne frihed. Hvordan skulle det ellers være i et demokratisk samfund, hvis ikke netop de demokratisk valgte politikere var frihedens repræsentanter og værnere?

Programudbuddet er massemediets indhold. Hvad der foregår inden døre er selvfølgelig væsentligt, men det er i denne sammenhæng kun væsentligt, for så vidt det påvirker den offentlighed, der modtager programmerne. Hvis stemningen inden døre er dårlig, således at programmerne bliver ringe, hvis der er en dårlig økonomi, så det også ødelægger programmerne, så rammer det offentligheden, og så skal man tage det med. Men massemediets væsen er det samlede programudbud.

Her er nok den anden side af massemediets natur, som man lige skal have med, og det er dette, at skal massemediet kunne anvendes i frihed og til frihed, så er det væsentligt, at seere og lyttere er kritiske, har en holdning til dette at modtage, som gør, at der ikke kan manipuleres med dem, at de altså ikke bare sidder passivt og sluger, hvad de får i hovedet. Vi har vel næppe i tilstrækkelig grad indført en sådan opdragelse til at modtage, hvad massemediet giver, i vor skole, og vi har vel heller ikke fået særlige bidrag fra den ellers så udmærkede presse på dette område, idet pressen i alt væsentligt interesserer sig for det mere sensationsprægede, som jo altid kan findes i de forskellige underholdningsprogrammer, i de forskellige mediepapers private eksistens, i de breve, som kommer frem det ene og det andet sted, og som naturligvis siver videre. Hvorfor i alverden skriver man for resten breve, hvis det ikke var meningen nogen